

Uzavírání cest 2019

aneb

... to už je zase konec?...

Uzavírání cest

16.11.

No a je tu závěrečná výprava této jízdní sezóny. Všechno probíhá jako u všech letošních výjezdů. Jsou rozeslány pozvánky, přišlo pár odřeknutí (ostatní tradičně nekomunikují) a na srazu jsme dva. Já (Dig) a Lenka. Nevadí, stejně vyjedeme. Má být hezky, trasu jsem připravil nenáročnou, Lenka je spolehlivá a pro akci nadšená.

Začínáme tedy srazem na Hlavním nádraží. Je v 7.45 u cedulí. A hned to drhne. Lenka je tu včas, dokonce stihla koupit lístky, a to i na kola, zato já mám zpoždění. Trochu se mi zkomplikovala situace doma přesně v době, kdy jsem měl odjet. Teď neskutečně dřú, abych dojel aspoň k odjezdu vlaku.

Dig.

Jsem tu včas, nemohla jsem opět dospat. Nevěřím elektronice, a tak jsem se sama probouzela vždy po dvou hodinách. Ve čtyři ráno jsem to vzdala a důkladně se připravila na letošní poslední výjezd, a tedy byla i na místě srazu víc než včas.

Lek.

Stihnul jsem to. Akorát mě trochu pálí na plicích. Je trochu chladno a makal jsem fakt hodně. Je dost pitomý, že mě to dráždí ke kašli. Přežít se to sice dá, ale otravuje to při mluvení. Zvlášť když si s Lenkou potřebujeme nutně sdělit co se událo od dojezdu Expedice, kdy jsme se viděli naposledy.

Nastoupili jsme do prázdného vlaku, zaparkovali kola a nechali se unášet směř Benešov.

Hmm, další pakárna. Zapomněl jsem v kuchyni na lince termosku. Teď by se hodila k ohřátí hrdla a zastavení kašle. Zejména, když obsahem je čaj s citrónem, cukrem a rumem. Taky

bych celkem posnídal. Leč svačina leží vedle termosky. No to se zase daří. I Lenka pronesla něco o čemsi zapomenutém. Mám dojem, že mluvila o rukavicích. Doufejme, že nás nepotká nic závažnějšího.

Dig.

Tak něco na zahřátí bych uvítala. Na to jsem při svém pečlivém chystání pozapomněla (příště se již tak nestane...). Ve vlaku jsem zdlábla ke snídani alespoň koblihu – cestovatelku (již se mnou byla v tomto týdnu v Brně, ale nedostalo se na ni).

Lek.

Celou cestu do Benešova jsme ~~proke~~ prohovořili. Témata byla sice nezávazná, avšak některá se dotkla i zítřejších oslav 30. výročí Sametové revoluce. Oba jsme se shodli na názoru, že z toho máme za celou tu dobu smíšené pocity. Co jsou to smíšené pocity? To je takové to, když se vám vaše nenáviděná tchýně, co se vám futr montuje do života zabije ve vašem úplně novém Ferrari. Vzpomněli jsme například onu světově proslulou Opoziční smlouvu, obě privatizace, kauzu Mrázek, tunelování a podobně na jedné misce vah, možnost cestování, svobodu slova (u nás totální, protože si každý může blafat co chce, stejně to nikoho nezajímá), a zdánlivé možnosti seberealizace (pokud máte napodnikáno) na misce druhé. Takže vlastně, tím, že vzpomínáme, vlastně slavíme. To by měli naši čelní představitelé radost, kdyby to věděli.

Dig.

No ale neslavíme na Národní třídě. Jedeme vlakem a koukáme z okna vlaku do nádherného probouzejícího se listopadového dne. Jakmile se zvedne mlha z polí bude zde krásný podzimní den.

Lek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Benešov	0	1760	0	0	13

Benešov, vystupujeme. Vlak zde končí, těch pár lidí vystoupilo a pohltit je podchod. Sakra schody! Teď vzpomínáme s neutuchající láskou na výtahy na nádražích v Polsku. Takže zpátky na zem, sdrncat chody dolů (tady se ani nenamáhají předstírat

bezbariérovost dvěma lyžinami položenými na schody), kousek podchodem a zase schody nahoru. Naštěstí jsou kola bez nákladu, tak je lze snadno vynést.

Dig.

Já se blížím k výtahu. Digovo kolo se sem nevejde, ale moje ano. Takže jsem si drncaní dolů užila, ale vynechala vlečení nahoru a pohodlně se nechala zvednout o jedno patro místní zdviží z konce minulého století.

Lek.

A jsme před nádražím. Je teplo a svítí slunce. Teplem mám na mysli 13°C. Napojujeme se na silnici a lesem cedulí označující objížd'ky opouštíme město směrem na Konopiště. Nespěcháme, jede se zatím dobře, před sebou máme jen 50 km. Kousek za městem jsem usoudil, že je třeba zaznamenat obraz sluncem zalité podzimní krajiny okolo. Je to trochu problém. Zatímco v části sezóny, kdy se spí venku a vyváží se kompletní bagáž mívám foťák hned vpravo za sedlem v malé kapsičce, připraven k okamžitému použití, a tedy při focení nezřídka ani nezastavuji, teď mám přístroj v ochranném futrálu v kapse kalhot, a tak není ani pomyšlení na to jej v zateplených zimních rukavicích vyjmout a připravit k provozu. Jasně, kde jsou doby, kdy se každý snímek zaostřoval, používal se expozimetr a fotoaparát se musel opravdu dobře zafixovat. Trvalo celé minuty, než se stiskla spoušť. Dneska vše trvá do pěti sekund. To samotné focení. Ale to okolo: Uvidíte záznamu hodnou situaci či objekt. Je třeba zastavit a stabilizovat kolo, aby se v příštích chvílích nedalo samovolně do pohybu. Cca 10 – 15 sekund. Sundat rukavice, znovu 10 sekund. Vylovit aparát z kapsy. Dalších 15 sekund. Vyjmout z futrálu a ten položit tak, aby nespádl na zem. Dalších 10 sekund. Zapnout foťák. Než naběhne, dalších 8 sekund. Zaměřit a zmáčknout spoušť. 5 sekund. Použít ZOOM a vyfotit cíl znovu. 12 sekund. Vypnout fotopřístroj a uložit do futrálu 12 sekund. Futrál i s obsahem umístit zpět do kapsy. 10 sekund. Navléct rukavice 15 sekund. Připravit kolo k další jízdě 10 sekund. Napočítal jsem 122 sekund. To je přes dvě minuty. A jak daleko vám zatím ujede parťák upalující rychlostí 15 – 20 km/h? No, to vám řeknu přesně. Sakra daleko. A pak trvá neskutečně dlouho, než ho dojedete. Pokud vůbec. Tentokrát se mi podařilo Lenku včas varovat a připravit ji na zdržování.

Pěkný obrázek, že?

Pokračujeme v jízdě a zvláště pak v kochání. Kolem je to podzimmně pěkné, většina listí je na zemi, holé větve mají nádech do tmava a tím vším prosvítá, a hlavně hřeje slunce. Dig.

To slunce nehřeje. Navzdory roční době přímo pálí. Akorát ve stínu stromů cítíme trochu chlad. Teplotní výkyvy mezi sluncem zalitými poli a stínem lesa jsou totiž značné, ale zatím je zvládnáme v pohodě. Lek.

Opouštíme silnici. Ano, je to správně. Kousek pojedeme terénem. Oproti Polsku jsem zaznamenal kladnou kvitaci ze strany Lenky na materiál povrchu. Žádný písek, ale poctivá, byť trochu rozbahněná hlína. A díky kalužím se zde ale vůbec nepráší. Lehce stoupáme a Lenka vznáší dotaz na vertikální profil trasy. Že prý je to tu velmi pohodové a nějak neví, kam by tady umístila nějaké kopce. Použil jsem citát Smrtky ze hry Posel z Liptákova od Cimrmanů: „To my nesmíme říkat.“ A jen jsem to dořekl, dokončili jsme oblouk kolem kraje lesa a ukázala se nám tato scenérie.

„A... aha, už je mi to jasné“. Ujistil jsem ji, že scenérie je to natolik pěkná, že ji nebudeme rušit naší přítomností a raději odbočíme a budeme pokračovat po vrstevnici. Zaznamenal jsem lehké oddychnutí. Jenomže ani já jsem netušil, že po ostré pravé a průjezdem mlází se dostaneme do oblasti kaluží a hned za nimi následuje přibližně pětimetrový úsek sakra nahoru vysokou mokrou trávou. Jen jsem někde na pozadí zaslechl něco jako „... kdo tu trasu vyměřšle!“ Výsledně i tento kousek byl zvládnutelný a následně výhledy z hřebenu kopce zcela smazaly nářky a klení nad trasou.

Dig.

Ta trasa (krom toho malého kousku) byla skvostná. Malé převýšení, kolem krásná podzimní příroda a vše zalité všeobjímajícím sluncem.

Lek.

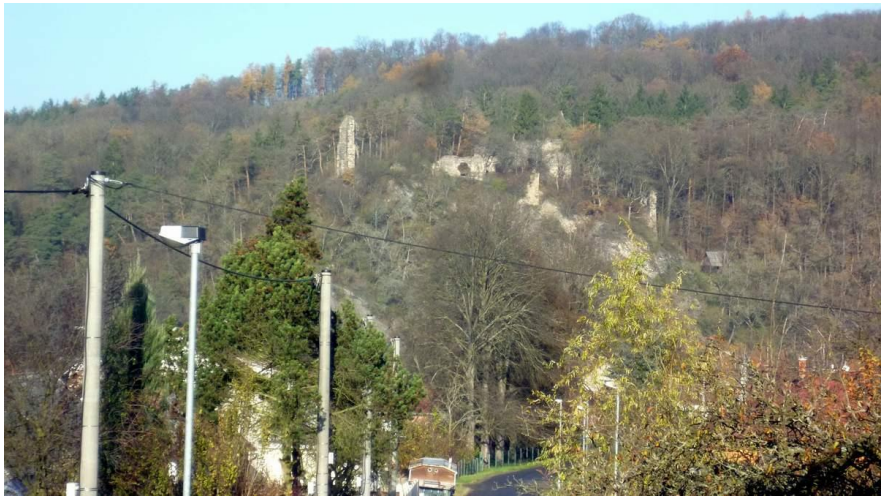
Zbytek terénu jsme jeli hlavně po rovině a z kopce. Pořád se mi tu líbí. Je to tu nádherně opuštěné a také vidím spoustu místa pro nocování. Když to zase porovnáám s Polskem, kde to bylo většinou velmi nesnadné...

Přijeli jsme do nějaké díry. Naše lesní cesta se tu kříží se silnicí. Ne, nenajeli jsme na ní. Je tu jeden barák a za ním ta silnice končí. Vůbec to nevadí. Jedeme po louce, slunce se do toho opřelo nebyvalou silou, kolem jsou lesy, kopečky, dokonce potůček...

Všechno pěkné však jednou končí, a tak jsme najeli na silnici. Tady musím uznat, že na Lenčině poznámce, že po asfaltu to fakt jede líp, něco bude. Přidali jsme na rychlost a zároveň ubrali na síle záběru. A než jsme se rozkoukali, jsme v Týnci nad Sázavou. Ale jen na chvíli. Hned jsme odbočili na Spálené Poříčí a hele, hospoda. Tady by se dala kompenzovat absolutní absence rumu v krvi. Stačil by malinký gročiček. Hmm, tak ne. Dig.

Vešla jsem do hospody a nikde nikdo. Něco tu nehraje. Vzápětí mi kuchař vynořivší se odkudsi zezadu oznamuje – máme zavřeno. Nedá mi to a slušně se ptám, zda by byl alespoň čaj (že jej budeme chtít vylepšený mu řeknu potom). Tak rezolutní NE jsem dlouho neslyšela. Holt zase jeden zaměstnanec... Lek.

Nezbývá než se zase dát na cestu. Ještě jsme zvětčili lampu, dráty a na pozadí zříceninu hradu a jedeme dál.

Jen kousek. Za pár desítek metrů bude atrakce. Nijak velká rozsahem, ale co se průzkumu týká, je nedozírná. Oni si tady totiž postavili lávku. Tedy se už nemusí projíždět a procházet centrem Týnce.

Drkoty drk a jsme na druhé straně. Teď budeme stoupat až do Kamenice. Kopec není nijak závratný. Tedy většinu délky. O tom zbytku jsem prohlásil: „My nesmíme ani naznačovat“ (ze stejné hry a od stejné postavy). Teď bych chtěl vidět do mysli Lenky. Vidí lehký

kopec nahoru, jede to, jako kdybychom jeli dolů a já dělám narážky na sjízdnost.

Dig.

No již trochu Diga znám – pokud řekne „trochu“ znamená to - připrav se na pořádný výšlap. Ale zde jako by to neplatilo. Ačkoliv stále stoupáme, což dosvědčuje i místní „veletok“ proudící proti nám, jedeme konstantním svižným tempem. Takže stoupaní je pozvolné a fajn.

Lek.

Celé tři kilometry to neznalému připadá, že jet tímto směrem nemohla být lepší volba. Hned za továrnou Strojmetal je to jasné i největším nechápavcům. Tady teprve začíná kopec nahoru. Lenka mlčí, šlape a tváří se nezúčastněně. Pravda, zažili jsme horší, a to i s nákladem, ale teď nás dělí od poslední jízdy dva a půl měsíce. Copak já, mám za sebou dalších 1500 km, i když většinou na elektrice. Lenka říká, že od Expedice neujela ani metr. Opírá se do toho ale velmi statečně.

Dig.

No nějaký metr jsem od Expedice přece jen ujela. Ve vesničce střediskové (Skalice u České Lípy) mám tři trasy, které pravidelně zdolávám. Do Expedice, co do počtu najetých kilometrů, to má ovšem daleko.

Lek.

A jsme nahoře. Aspoň prozatím. Zase nesmím naznačovat. Dobře však vím, že ještě zbývá významný vyhoup v Kamenici. Zpoza zatáčky jsme přijeli pod něj. Já vím, co uvidím. Rovný asfaltový koberec, který se ve třetině prohýbá vzhůru a v polovině na nás přátelsky svítí červená ze semaforu. Jako bych Lenku slyšel... Ale pořád jede.

Ostrá pravá a jsme opravdu až nahoře. Úplně mě ovanul Lenčin oddech. Teď už to až domů nebude, co se kopců týká, zajímavé. Co se však jídla týká, ano. Do Velkých Popovic, kde je plánován oběd, je to pouhých pět kilometrů. Oba se už těšíme. Lenka proto, že nějak nezvládla snídani, já proto, že svačince na pultě vedle termosky je určitě smutno, a navíc dobře vím, že tam, kam míříme vařej skvostně. Akorát jedeme příliš brzy. Nepočítal jsem s tak snadným přejezdem, a tak doufám, že se obědy už budou podávat...

Než jsme se nadáli, jsme tu. Zaparkovali jsme u stojanů a vešli. Příjemné teplo, vůně jídla, zvuk natáčeného piva, tlumené hovory od obsazených stolů, prostě paráda. Co je trochu slabší – všechny

stoly jsou rezervované. Avšak servírka nás k jedné zavedla s tím, že když budeme jen obědvát, začátek rezervace to neohrozí. Výborně.

Následovalo samostudium jídelních a nápojových lístků, objednávka, ochutnání a konzumace černého Kozla a čekání na jídlo. Zase máme čas na povídání. Většinou se řeč točí kolem právě projeté části trasy, a že ty kopce vůbec nebyly tak hrozné, překvapení nad tím, jak jsme tu brzy (při příjezdu 11.06) a vůbec spokojenost s počasím a vším okolo. A což teprve když nám naservírovali jídlo! Alespoň já jsem se ocitl v sedmém, co v sedmém, ve dvaadvacátém nebi. Mám žebra. Že to není nic zvláštního a že je máte taky? Jenomže já mám žebra vepřová, a navíc pečená, a ještě na medu a dál už se nemám jak rozplývat.

Dig.

Studuji jídelní lístek. Co si dát, když mě ještě čeká několik kilometrů na kole do matičky... Už to mám. Restovaná zelenina s bramborem a česnekovým dipem (Dig můj oder holt přežije). Původně jsem si také pohrávala s myšlenkou na pečená žebra, ale to by mi museli přinést poloviční porci. Nevadí, stejně z Diga vyloudím vzorek. A navíc, já tady neobědvám naposled. Mám tu nedaleko umístěného klienta, a tak zde jím poměrně často. Takže žebra počkají na jindy. I mé jídlo bylo fajn a mám po něm v žaludku jak v pokojíčku...

Lek.

Tak jo, jedeme domů. Pořád je nádherně, teplota vyšplhala na 14,5, pokračovat budeme přes Petřikov a Modletice. I tady je to trochu do kopce, ale nic zajímavého. Jede se pěkně, v rámci testů palubní sítě jsem pustil muziku a rázem se jede báječně. Proč v rámci testů? Kdybyste pečlivě četli zprávu z Expedice, našli byste tam pasáže o kolapsu palubní sítě. Po dojezdu jsem vše pečlivě proměřil a zjistil, že příčinou byl opravdu zkrat na kabelu nabíječky telefonu a následkem je poškození generátoru a je pryč jeden z akumulátorů. Přestal držet kapacitu. Potvora! Člověk ho má devět let a už odejde. Internetu, kolik má výrobcem garantovanou životnost? Cože? Tři roky? Ehm, aha. Dobrá, oba vyměnit a generátor opravit! Stalo se. Ale od té doby jsme nevyjeli, a tak to nebylo jak vyzkoušet. Ted' tu buráci kapela Kabát a „... v pekle sudy válej, z kotle pára stoupá, na stůl nám to dávej, ať to s náma houpá...“ Jsme nad Petřikovem a krásným volným sjezdem jsme se ocitli v Modleticích. Malý, ale důrazný vyhoup a jsme na přivaděči. Přibližně 100 metrů jižně, ostrá pravá a zase dolů. A najednou Lenka povídá: „Tady to vypadá, ba ne, je to tady. Jsme na Chodově“. Ano jsme. V pohodě a zvolna jsme prokličkovali mezi sídlišti a za chvíli zapadli do terénu v Záběhlicích. Ano, připouštím, je to tu trochu divoké, ale sjízdné. A než to pod námi dodrkotalo, našli jsme se u Záběhlického zámku. Odtud jsme se prosmekli kolem Hamerského rybníka ze strany vinárny, protože ze strany kurtů a hospody vidím nepohybující se dav. Pak jsme se dali kolem poštovního seřadiště a zadem vyjeli na Bohdalec. Teprve ted' Lenka bezpečně ví, kde jsme. Ale neví kudy domů. Nabídl jsem jí tedy doprovod na metro A Strašnická. Je to odtud kousek, nejdříve z kopce a pak po rovině, kromě podjezdu pod tratí pořád na sluníčku, zkrátka strhující závěr. Akorát na mě Lenka dělá dojem, že už nemůže. Ale jsou to už jen dva kilometry, to dá. Dig.

Dig znalý terénu Prahy mě neomylně vedl jejími zákoutími. Vše s fajn hudebním doprovodem - viz jeho pasáž. Některé části Prahy jsem tak viděla poprvé v životě. Zjistila jsem, že i uvnitř Prahy jsou zákoutí srovnatelné s vesnicí v nejzapadlejším koutu Česka. Opravdu velký kontrast uvnitř samotného velkoměsta. **Lek.**

Měl jsem pravdu. Dala. Moment, to je blbý vyjádření. Jak bych to jenom... Aha, už vím. Zvládla to. Dig.

Ha ha ten dvojsmysl je zde zcela zřejmý. Nicméně milý Digu věz že já se tak lehce nevzdávám. Měla jsem ten den docela dost, ale ještě kus bych i zvládla. Nicméně stanici metra jsem viděla toho dne docela ráda...

Lek.

Zastavili jsme u vchodu do podzemního dopravního prostředku, krátce se rozloučili s tím, že do začátku příští sezóny necháme věci plynout a pokusíme se sehnat další blázný, kteří vymění lenost za námahu, pohodlí za zimu nebo horko a zdravý rozum za... Dig.

Tak sbohem a šáteček a příští rok nanovo!

Lek.

Takže závěrem:

**Cesty pro sezónu 2019 v rámci seskupení Hells tour club
prohlašuji za uzavřené!**

A za mě? Krásné, skvělé až famózní. Vy, kdo jste nevyjeli jste hrubě pochybili.

Dig.

Mohu potvrdit. Skvělých zážitků, a i sportovních výkonů bylo víc než dost. A to je to, co si člověk nese životem a z čeho může čerpat ve svých horších chvílích. Neb jak známo život není jen posvícení.

Lek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	45	1814	54	19,3	13 - 15

Celková technická data:

Účast

dva vytrvalí: Dig a Lenka

Oficiálně přiznaná
kilmetráž

54 km

Příště

Otevírání cest 2020

Trasa výpravy		
Praha	Štířín	Praha Záběhlice
Benešov	Všedobrovice	Praha Bohdalec
Zbožnice	Velké Popovice	Praha Strašnice
Úročnice	Petříkov	
Krusičany	Radimovice	
Týnec n.S	Popovičky	
Brodce	Modletice	
Zbořený Kostelec	Dobřejovice	
Čakovice	Průhonice	
Kamenice	Praha Chodov	

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Vlad'ka (Vlo), Jarda (Jaš), Dig (Dig), Kachna (Jak), Lenka (Lek),

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Ještě pár slov k právě zakončené sezóně.

I tato sezóna mě stála značné úsilí, které převažovalo nad uspokojením z výsledků. To však netkví v práci a čase věnovaným přípravám tras, atrakcí a samotným výjezdům. Nejvíc energie mi sebral nábor nových dušiček, zejména jejich přesvědčování, že to, co děláme nekončí miliónem najetých kilometrů a totálním vyčerpáním, ale pohodovými výjezdy se zážitky a dobrodružstvím. A hlavně totální nespolehlivostí. Už při náboru samotném, kdy se sjednávaly schůzky. Určen čas a místo, v době srazu telefonát: „Jé promiň, já vlastně dneska nemůžu“. To je ten lepší případ. Častěji na sraz nikdo nepřišel beze slova omluvy. Nejčastěji však, a to je nejtypičtější, ukončení komunikace mlčením. Během sezóny se nejvíce stávalo, že jsem rozeslal pozvánky s prosbou o potvrzení přijetí a odpovědi typu jedu – nejedu (ano – ne). Zase mlčení. To se to potom organizují noclehy, nebo návštěvy atrakcí. Z tohoto pohledu musím velmi nahlas říct: TEDA UŽ MĚ FAKT NEBAVÍTE!!!!!!!!!!!!!!!

NÁRODE STYĎ SE!! LÍNÍ, NESPOLEHLIVÍ PROLHANÍ A VYCHCANÍ!!!

Ne! Nikdo mě nepřesvědčí, že je to dobou. **JE TO VÁMI!!!**

O to víc si vážím těch, co se letos účastnili, nebo napsali, že nepojedou. Z celého kádru (13) je jich 5. to je ale skóre, co? A ještě lepší je úžasný poměr mezi oslovenými pomocí inzerátů (2.600 inzerentů, všichni hrdě proklamující, že kolo je to jediné a nejsprávnější co dělají ve volných chvílích a bez čeho nemůžou žít) ku 13ti, kteří dorazili na schůzku a přihlásili se do kádru. A z toho je pět těch, co aspoň jednou vyjeli, nebo komunikují, byť se zápornými odpověďmi. A z toho jen jedna, která nevynechala nic, co se pořádalo. To je paráda, že?

Ale abych jen neplival oheň a síru. Přes tohle všechno byla sezóna celkem úspěšná. Kromě jednoho zmoknutí v Kolíně pár kilometrů od ubytování se nestala žádná katastrofa, ba naopak, počasí nám víc než přálo, atrakce, které jsme navštívili byly fakt atraktivní, cesty, po kterých jsme jezdili byly sjízdné, a pády si pamatuju jen tři. Jeden můj a dva Lenčiny. Také zapojení do tvorby zpráv se jeví jako aktivní a to včetně dodávání fotek z pohledu jednotlivých aktérů. A nejvíc se mi líbilo, když jednu z tras připravila a na velmi dobré úrovni vedla výpravu Lenka. Bylo to snadno zvládnutelné a pěkně dobrodružné. Ale tu už by stačilo. Závěrem jen dodám: **Zamyslete se nad sebou.** Plňte, co slíbíte a hlavně komunikujte. Vždyť už Bibli na prvních řádcích stojí, že NA POČÁTKU BYLO SLOVO.

Dig.

© Hell's Tour_{club} 2019
Dig & Lek
Neprodejné
e-mail: hells1020@seznam.cz